

Farní věstník

ČERVEN 2013

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XXI, číslo 6

Ježíš přijde soudit živé i mrtvé.

Věříme, že až Ježíš znovu přijde, v závěru dějin světa jak jej dnes známe, bude soudit živé i mrtvé. Tuto pravdu společně vyznáváme. Jistě nebude na škodu si připomenout co je vlastně posláním soudu. Úkolem soudu je poznání a odhalení pravdy a zjednáni spravedlnosti. Pokud se podíváme na naše pozemské soudy, je těžké si představit, že se někdo těší až bude stát před soudem. Přesto již první křesťané společně volali, "přijď Pane". Naše soudy jsou velmi nedokonalé, zatížené možností omylu, nežádka ovlivňované křivými svědky a falešnými důkazy. Ani mi sami nemáme mnohdy zájem na tom aby pravda vyšla najevo. Bojíme se že by tuto pravdu mohl někdo zneužít a nebo dokonce tuto pravdu nechceme ani sami přijmout.

Až Kristus přijde, aby soudil živé i mrtvé, bude možnost omylu vyloučena. Vždyť on sám zná pravdu dokonale již nyní. Vzhledem k tomuto poznání odpadá i nebezpečí plynoucí z křivých svědeckvých či falešných důkazů. Zneužití pravdy bude vyloučeno, neboť hřích bude navždy zničen. Dokonce i zjednáni spravedlnosti už bylo učiněno Kristovým křížem.

Poslední soud, jak jej nazýváme, bude tedy vlastně jen dokonalým zjevením pravdy a spravedlnosti. Okamžikem v němž už nebude možné lhát druhým ba ani sám sobě. Nejlepší přípravou na tento soud je učít se hledat a přijímat pravdu o tomto světě v sobě samém už nyní. Říká se, že kdo je připraven není překvapen. Při posledním soudu bude asi překvapen i ten kdo je připraven. Věřím však že to bude překvapení příjemné.

Abychom jednou byli příjemně překvapeni přeje všem

o. Josef Maincl

Bohoslužby v červnu 2013

So	1. 6. 2013	18:00	Matka Boží
Ne	2. 6. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	8. 6. 2013	18:00	Matka Boží
Ne	9. 6. 2013	7:30	Matka Boží
		9:00	Matka Boží
		10:30	Matka Boží
So	15. 6. 2013	18:00	Matka Boží

Ne	16. 6. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	22. 6. 2013	18:00	Matka Boží
Ne	23. 6. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	29. 6. 2013	18:00	Matka Boží
Ne	30. 6. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží

Farní pouť do Hlubokých Mašůvek, Vranova nad Dyjí a Šumné

V sobotu 11. května jsme se vydali na tradiční jarní pouť. Tentokrát jsme vybrali nedaleká poutní místa. V Hlubokých Mašůvkách působí náš bývalý pan kaplan, otec Stanislav Váša. Při jeho odchodu z Telče jsme panu kaplanovi přislíbili návštěvu na jeho novém působišti, a tak opravdu tato jarní pouť směřuje právě sem, do Hlubokých Mašůvek. Cesta rychle uběhla, při modlitbě a zpěvu mariánských písní jsme mohli sledovat probouzející se jarní přírodu. Jedeme tentokrát tak trochu opuštěni bez pana děkana, který vzhledem k pastoračním povinnostem v naší farnosti přijede za námi do Hlubokých Mašůvek svým autem.

V Hlubokých Mašůvkách nás již vítá otec Stanislav Váša. Po slovech milého přivítání se odeberáme do kostela a ztišujeme se ke slavení mše svaté. Po mši svaté nám otec Váša vypravoval o historii i současnosti tohoto krásného poutního místa. Počasí nám moc nepřeje, je vytrvalý deštík. Proto jdeme po mši svaté společně s otcem Vášou na faru, kde si při čaji, kávě a občerstvení sdělujeme novinky z Telče, vyřizujeme pozdravy od známých a zase naopak posloucháme o životě a službě otce Stanislava na poutním místě Hluboké Mašůvky. Déšť přece jenom trochu ustal, a tak jsme se společně vypravili do krásného poutního areálu. Přijíždí však další skupina poutníků, kterých se otec Stanislav také ujímá, proto jsme celý poutní areál prošli s našim panem děkanem. Pan děkan tato místa také velmi dobře zná, protože jak nám zde sdělil, působil již dříve ve své kněžské službě v sousedství a dokonce jeden měsíc při střídání kněží jako zástup zde v Hlubokých Mašůvkách. Po poledni jsme se rozloučili s poutním místem Hluboké Mašůvky a otcem Vášou, dostali jsme od něj požehnaní na naši další cestu a pozdravy pro telčské farníky, kteří s námi nemohli dnes putovat.

Druhým dnešním zastavením je nedaleký Vranov nad Dyjí. V kostele jsme vyslechli velmi poutavý výklad o historii, opravách kostela Nanebevzetí Panny Marie, opravách varhan i o současném dění v tomto krásném chrámě i vranovské farnosti. Po prohlédnutí si kostela a společné modlitbě jsme ještě obdrželi milé pozvání na faru na teplý čaj, kávu a malé občerstvení.

Posledním místem našeho dnešního putování je obec Šumná. V této obci byl v letech 2005 – 2008 vystavěn moderní kostel sv. Ducha. Tady nás přivítala místní paní kostelnice. Pan děkan se s námi musel již bohužel rozloučit, aby se mohl včas navrátit do Telče. V kostele jsme si vyslechli vypravování o výstavbě kostela a o radostech i obtížích, které stavbu nového kostela provázely. Je to kostel asi pro 100 lidí. Stejně jako stavba zvenčí, je i prostě a geometricky jednoduché vnitřní zařízení. Pod kněžištěm se nachází malá podzemní klubovna, která je farníky od nejmladších po nejstarší celoročně hojně využívána. V kostele jsme zakončili naše putování májovou pobožností a pomalu jsme usedali do příjemně vytopeného autobusu. Na zpáteční cestě domů jsme společně poděkovali za krásně prožitý den, i když nám počasí tentokrát moc nepřálo.

Velký dík patří všem, kdo pomohli s organizováním dnešní poutě. Za všechny bych chtěla poděkovat Jendovi Slámovi a paní Jiráskové za přípravu poutě, panu děkanovi za duchovní vedení, mši svatou a paní Študentové za velkou pomoc během putování. MT

Vezmi a čti

2. června 2013

9. neděle v mezidobí – cyklus C

1 Král 8,41-43; Gal 1,1-2.6-10; Lk 7,1-10

Když Ježíš domluvil ke svým posluchačům, přišel do Kafarna.

Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo. Ten však byl nemocný a umíral. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Starší přišli k Ježíšovi a horlivě se přimlouvali: „Je toho hoden, abys mu v tom vyhověl, protože má náš národ rád a vystavěl nám synagogu.“ Ježíš šel s nimi. Když už nebyl daleko od toho domu,

poslal k němu setník přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se! Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu; proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu ‚jdi‘, a jde, a jinému ‚přijď‘, a přijde, a svému služebníkovi ‚udělej to‘, a udělá to.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: „Říkám vám: Ani v izraelském národě jsem nenašel takovou víru!“ Když se pak poslové vrátili do domu, shledali, že ten služebník je zdráv. (Lk 7,1-10)

Pane, nejsem hoden (Lk 7,1-10)

Eucharistie je původem slovo řecké a znamená poděkovat za dar. Kristovo tělo, které dostáváme při sv. přijímání, právem považujeme za největší dar, jaký dostáváme. Proto se upřímně modlíme: „Pane, nejsem hoden.“ Co si přitom doopravdy myslíme? Kdo je a kdo není něčeho hoden? Film Píseň o Bernadetě podle známého Werflava románu začíná scénou ve škole. Přijde místní duchovní a rozdává obrázky děvčatům, které se připravují na první svaté přijímání. Řeholní sestra, která je učila katechismu, Bernadetě obrázek zabaví: „Není ho hodná, nenaučila se katechismus.“ A přece o něco později byla Bernadeta hodná, aby viděla Pannu Marii, a dnes je kanonizovaná svěřice. Jak je často náš úsudek o lidech pochybný!

A přece si musíme nějaký úsudek o lidech udělat. Setkáváme se s tím problémem každý den. Rozdává se např. státní podpora, vyplácejí se peníze. O jednom řekneme: „Tomu dejte!“ O druhém usoudíme: „Ten si toho nezaslouží, není hoden.“ Podle čeho tak usuzujeme? Odměna se dává buď za práci, nebo za dobrou vůli. Řekne-li se, že je někdo nehoden, znamená to, že nepracoval, anebo že nemá ani dobrou vůli pracovat.

Dá se tento pracovní poměr přenést i na náš poměr k Bohu? V teologii se diskutuje otázka tzv. zásluh. Můžeme si zasloužit věčnou blaženost, nebe, Boží pomoc? Setkáváme se tu s dvojitým protichůdným postojem. Z jedné strany nepochybujeme o tom, že je Bůh spravedlivý soudce, že trestá zlé a odměňuje dobré. Nenechá bez odměny ani sklenici vody, podanou z lásky. Z druhé strany vidíme, že je naprosto neúměrná nekonečná odměna a nepatrný lidský skutek. Je tedy lepší říci, že všechno, co od Boha dostáváme, je dar Boží milosti, kterého nejsme hodni.

Dají se tyto dva odlišné postoje smířit? Jak protestantští, tak i pravoslavní bohoslovci mají ke slovu „zásluha“ odpor. Ruší je tu představa jakési nebeské banky, kde mají lidé vklady, které si po smrti vyberou. Tento předpoklad je tak silný, že i katolíci omezili užívání tohoto výrazu. Tak se např. ve zpovědi po rozhrěšení kněz modlival: „Zásluhy Panny Marie a všech svatých ať ti jsou k odpuštění hříchů, k rozmnožení milosti a k odměně věčného života.“ V dnešním formuláři je slovo zásluha nahrazeno termínem: „Přimluvy Panny Marie a všech svatých...“

Výraz „zásluha“ je ovšem obrazný a u každého přirovnání si musíme uvědomit, co jím chceme vyjádřit. V době tridentského sněmu církev vystoupila na obhajobu zásluh pro věčný život. Odvolávali se autoři především na podobnoství o dělnících na vinici (Mt 20,1-16). První z nich ujednali s pánem odměnu za práci: jeden denár. Pracovali, svůj plat si večer zasloužili. Ti další, kteří

pracovali daleko méně a dostali také denár, si ovšem celý plat nezasloužili. Měli tedy říci: „Pane, nejsem hoden, nezasloužím si.“ To, co dostali, byl dar milosti.

Ale můžeme před Bohem rozdělovat lidi na hodné a nehodné? Vždyť se před přijetím eucharistie modlíme všichni: „Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel.“ Setník, který byl pohan a který tato slova řekl, jak o tom čteme v evangeliu, si byl vědom, že nemá na Kristovu pomoc stejný nárok jako synové vyvoleného národa. A přece jej dal Ježíš za příklad i židům a církev jej dodnes dává za příklad všem křesťanům.

Abychom lépe pochopili smysl otázky o zásluhách, musíme si nejdříve uvědomit dávné diskuse, které vedla katolická církev s pelagiány v době sv. Augustina. Pelagiáni věřili, že se může člověk vlastními silami dopracovat k tomu, aby zachoval Boží přikázání a tak dosáhl odměny v nebi. Proti nim sv. Augustin právem zdůrazňoval nutnost milosti. Sami dokážeme hřešit. To však, že žijeme dobře, je Boží dar. Církev se ovšem úředně postavila na stranu sv. Augustina. Musí se tomu ovšem správně rozumět, uvědomit si, co je napřed a co je potom.

V profánní zkušenosti je tomu tak, že se napřed pracuje a pak přijde odměna. Platí se až po práci. Ve službě Boží je tomu obráceně. Začíná se darem. Bůh nám dává milost na počátku, a to v různé podobě: je to zdraví, síla, poznání i svátostná pomoc. S tím vším pak spolupracujeme. Teprve z této spolupráce vzniká zásluha. Spojí se tak dvojitě protichůdné tvrzení v jedno. Udělám něco dobrého. Je to Boží dar? Je. Bez milosti bych ani nezačal ani nedokončil. Je to však i má zásluha. Spolupracoval jsem s milostí. Nenechal jsem sítě Božího vnuknutí, aby uschlo v tvrdé půdě (Mt 13,5).

Kdo spolupracoval, dostane odměnu. Ale i v tomto případě si musíme odvyknout myslet profánně. V pracovním poměru dělníka a zaměstnavatele je odměna něco jiného než práce, kterou dělá. Pracuje např. dělník u stroje v tiskařském závodě. Na konci týdne nebo měsíce za to dostane peníze. Malíř maluje obraz na prodej. I zde je práce štětcem odlišná od bankovek, které mu vyplatil kupec. Něco jiného ovšem je, když maluje obraz pro sebe, pro svůj byt. Tam je jeho odměnou obraz sám, který namaloval, jeho krása. Podobná je i odměna, kterou očekáváme za práci pro Boha. Zdokonalujeme tím Boží obraz, který nosíme v duši, zušlechťujeme tím vlastní život věčný.

Největší námitku však proti pojetí zásluh měli v době reformace autoři v otázce odpustků. Jakkoli může církev rozdávát zásluhy jedněm druhým. Zásluhy Panny Marie a svatých se mohou stát zásluhami mými, když se pomodlím tzv. odpustkovou modlitbu. Kdyby tu šlo o peníze, bylo by to sice možné, ale bylo by to směšné. Bylo by to vybírání v nebeské bance z cizího konta. Řekli jsme však, že pravá zásluha je zdokonalení Božího obrazu v duši. To se děje láskou k Bohu a k bližnímu. Láska pak je vždycky dobro společné. Kdo miluje, stále přijímá i dává. Zásluhy duchovní jsou jednotlivců i všech. Život Boží roste společně do plnosti Kristovy (Ef 4,13). Dostanou tedy nakonec všichni Boží dělníci jeden nedělitelný pravý denár. Je to dar všech všem a výsledek práce pro sebe i pro druhé, spolu s Bohem v jeho království.

Tomáš Špidlík
www.vezmiacti.cz

V sobotu **22. 6. 2013 od 9:00 do 16:00 hod.** se uskuteční tradiční sbírka pro Diakonii Broumov v prostorách bývalého Školním statku v Telči.

Darované věci prosíme ukládejte do papírových krabic nebo pytlů pro snazší manipulaci při skladování a dopravě.

Případné informace lze získat na tel. č. 732 157 552.

J. Kadlec

Zpráva z jednoty Orla

Během víkendu 3. - 5. května probíhal v Dačicích 4. ročník největšího florbalového turnaje v okolí, kterého se ve třech kategoriích zúčastnilo 36 týmů z celé ČR. Florbalový tým Orla hrál ve skupině amatérů. Tato skupina se vyznačuje omezením, že hráči nesmí být registrováni u ČFbU až do třetí ligy. Přestože se tak podle názvu nezdá, i zde byla velká konkurence. Početně největší skupina hostila 16 týmů od Dačic, přes Brno až po Prahu. Naši jednotu zde reprezentovali: golman Ondřej Zahradníček, kapitán Vít Kamaryt, Vladimír Antoň, Radim Koranda, Jakub Kadlec, Josef Kamaryt, Petr Choutka, Jiří Havlík a Oto Sejrek.

V základní skupině si po dvou vítězstvích a jedné prohře vybojovali postup z druhého místa do čtvrtfinále. Tam se postavili domácímu týmu Fizzy Bubblech, na který ale nestačili a po těsné prohře 5:4 skončili na 5. místě. Vítězem skupiny se stal tým Pacovští Honzíci, následovaný týmem Fizzy Bubblech a na třetím místě FBC Pohořelice. Kompletní výsledky a fotky na <http://www.vtdacice.cz>.

Naši svatí farníci - sv. Antonín z Padovy

13. června si připomínáme v kalendáři památku sv. Antonína, jehož sochu máme umístěnou pod oknem na konzole v kostele Jména Ježíš po levé straně uprostřed.

Sv. Antonín z Padovy (běžně též **Antonín Paduánský**) byl portugalský františkánský mnich, teolog a kazatel. Jde o jednoho z nejproslulejších svatých, který je uctívám po celém světě. Je oblíben také i u umělců (El Greco, Francisco Goya). Katolická církev ho prohlásila roku 1232 za svatého a roku 1946 za učitele církve.

Narodil se v Lisabonu kolem roku 1195 a křestním jménem se původně jmenoval Ferdinand (port. *Fernando*). Jeho matka Marie pocházela ze slavného rodu Treverů. Přesto svého syna vychovávala spíše po křesťansku než po šlechticku. V patnácti letech vstoupil do řádu augustiniánů v Lisabonu. Ti se věnovali převážně hlubokému studiu Bible. V tomto oboru se Antonín stal uznávaným specialistou. Ale v Lisabonu za ním chodili příbuzní a vyrušovali ho ze studií, proto požádal o přeložení do kláštera v Coimbre. Zde získal značné teologické vzdělání. Bylo mu 25 let.

O několik let později zemřelo v Maroku několik františkánů mučednickou smrtí a jejich těla byla převezena do Portugalska. Jejich pohřbu se účastnil i Antonín. Hluboce to na něj zapůsobilo a přál si tyto mučedníky následovat.

Vystoupil z řádu augustiniánů a vstoupil k františkánům v Coimbre. Zde přijal jméno Antonín. Posléze odjel do Afriky působit mezi muslimy. Záhy po příjezdu do Afriky ale onemocněl a několik měsíců se léčil. Musel se vrátit do Evropy. Loď ale ztroskotala a bouře ji vrhla na Sicilské pobřeží.

Antonín pak pobýval v klášteře v Messině. Poté co se alespoň částečně uzdravil, odebral se do Assisi, aby poznal zakladatele řádu – sv. Františka. Setkal se s ním a prosil jej, aby byl přijat do některého z italských klášterů. Neuspěl, protože ještě nebyl zdravotně zcela v pořádku.

Nakonec byl přece jen přijat. Vstoupil do malého kláštera u Forli, kde tou dobou žili jen čtyři řeholníci. Antonín byl velice pokorný, mlčel o svém původu a vzdělání a konal ty nejhorsí práce. Po čase byl poslán přímo do Forli, aby tam přijal kněžské svěcení. Ve Forli se nacházelo mnoho řeholních čekatelů kněžství, františkáni a dominikáni. Před slavnostním jídlem byli vyzváni, aby někdo pronesl duchovní řeč. Nikdo nechtěl, tak začal mluvit Antonín. Nejprve mluvil prostě a nesměle, posléze ale začal mluvit velice výmluvně a se značnou učeností. Všichni zaslí. Následně byl vyslán na studia a věnoval se kazatelství.

Antonín kázal v kostelích, na náměstích a dokonce třeba na plážích. Někdy jej poslouchalo až třicet tisíc lidí. V legendě se vypráví, že v Rimini mu nechtěl nikdo naslouchat a tu ryby vystrčily hlavy z vody a naslouchaly mu. Všichni obyvatelé Rimini se po tomto zázraku obrátili.

Jiná legenda praví, že se jednou svatý Antonín nestihl vrátit do svého kláštera a zůstal tedy jako host hraběte Zina Camposampiera v Padově. Hostitel viděl Antonína, jak v rukách chová Jezulátko (takto také bývá často vyobrazen). Na obraze, který namaloval nejslavnější španělský barokní malíř El Greco, má na levé ruce Ježíška, a v pravé ruce drží bílou lilii jako symbol své nevinnosti. Svatý Antonín byl velmi oblíben na moravském Slovácku a v bývalé německé části jižní Moravy, byl stejně oblíben jak u Moravanů, tak i u Němců. Už v polovině 17. století vznikají svatoantonínská bratrstva, která z darů zbožných věřících stavějí a udržují jemu zasvěcené kaple. (Např. v Perné (bývalé Bergen) 1652, v Dolních Kounicích 1654, v Blatnici pod sv. Antonínkem 1668. Tato poutní kaple se staví na vyvýšených místech, aby na poutníky působila i krása kraje.

V Padově se stávalo, že si lidé přicházeli zajistit místa v kostele blízko kazatelny již v noci, jen aby Antonína dobře slyšeli. Nikdo na kázání nechal nákladně oblečen, protože bylo známo, že Antonín to nemá rád.

V Toulouse bylo v tu dobu středisko sektářů a i zde měla Antonínova kázání značnou odezvu. Antonínovi se začalo říkat *kladivo na kacíře*. Založil několik klášterů a usadil se v Padově. Jednou jej slyšel kázat papež Řehoř IX. a nazval jej *archou Písma svatého*. Po Antonínových kázáních zanechávali zhýralci svého života a káli se, dlužníci byli propouštěni z vězení. Některá z Antonínových kázání se zachovala.

Antonínovo zdraví bylo velice chatrné a zcela vyčerpán se roku 1231 usadil v Campo di San Pietro blízko Padovy. Dne 13. června 1231 zemřel. Bylo mu teprve 36 let. Svatořečen byl roku 1232, jedenáct měsíců po své smrti. Byl to nejkratší proces svatořečení v dějinách církve.

Jak jsme slibovali v březnovém čísle FV, že se budeme snažit najít nějaké bližší informace o oltáři Panny Marie Lurdské v kostele Jména Ježíš, podařilo se panu O. Zadražilovi nalézt ve starých číslech Farních věstníků od P. Zapletala jenom krátké zprávy.

Ve Farním věstníku č. 8, ročník X. 1. srpna 1928 se píše v rubrice **Rozmanitosti** pouze toto: *Doplněn oltář P. Marie Lurdské v kostele Jména Ježíš. Stolařskou práci vykonala firma František Pospíchal a syn, zlatnickou pan Ličman Jan, elektrické osvětlení správce elektrárny pan Heřman. Oltář bude posvěcen 5. srpna.*

a ve Farním věstníku č. 10, ročník X., 1. října 1928 je tato zpráva: **Úprava oltáře P. Marie Lurdské kostela Jména Ježíš**

Stolařská práce firmy V. Pospíchal a syn 2000 Kč, elektrické osvětlení - městská elektrárna 1823 Kč, pozlacení a obarvení, p. Ličman 765 Kč, Celkem.....4588 Kč.

Zajímavé je, že o tomto je pouze stroze informováno jak ve farní kronice, tak v periodiku. Předpokládali jsme, že nalezneme více, tak jak bylo v té době zvykem o všem více obšírněji psát a danou věc více lidem přiblížit. Vysvětlením té strohosti by snad mohlo být to, že vzhledem k návštěvě prezidenta Masaryka 13. června 1928 a ke konání Eucharistického sjezdu od 30. srpna do 2. září měl pan děkan Zapletal pro čísla 7 až 10 mnoho aktuálních zpráv a tak událost oltáře "vyřešil" krátkými informacemi.

Děkujeme tímto panu O. Zadražilovi za jeho snahu o nalezení alespoň tohoto mála.

Co bude ...

Pozvánka na setkání po Noci kostelů

Zvuky Noci kostelů již dozněly, organizátoři Vás ale ještě zvou na příjemné posezení s našimi duchovními pastýři. Těšíme se na Vás v sobotu 15. června od 19 hodin na hřišti u Orlovny (bývalé kino). Příležitost prozkoumat smysl života. Občerstvení zajištěno.

Už se těšíte na prázdniny?

Kdo by ne. Předtím, než se rozprchneme na tábory a za babičkami, je třeba udělat tečku za školním rokem. A nejlépe společně u sv. Jána poslední červnový pátek. A jak? Opečeme si buřty, **popálíme víza**, zahrajeme hry, hodíme školu za hlavu a vykročíme do prázdnin. Přijďte **28. 6. ke sv. Jánů** a kdo už a nebo ještě máte vysvědčení, vezměte kopii s sebou. **Začínáme v 17:00 mši svatou** a pokračujeme dokud vše nesníme a nevypipjeme.

Zvou vás společně klub SHM Telč a Orel.

V sobotu 13. července 2013 v 9.00 hodin přijme v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho **jáhenské svěcení** šest bohoslovců brněnské diecéze: studenti Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci:

Karel Adamec z farnosti Olešnice na Moravě,

Bc. Václav Hejč z farnosti Sloup v Moravském krasu,

Michal Seknička z farnosti Velké Meziříčí,

Ing. Jaroslav Sojka z farnosti Deblín,

Tomáš Šíma z farnosti Obyčtov

Martin Hönig z farnosti Letovice, který ukončil svá studia na Papežské lateránské univerzitě v Římě.

V sobotu 29. června 2013, v den slavnosti patronů brněnské diecéze sv. Petra a Pavla, přijme při bohoslužbě v 9.00 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho **kněžské svěcení** šest dosavadních jáhnů:

Mgr. Jiří Brtník (nar. 1985) z farnosti Babice nad Svitavou,

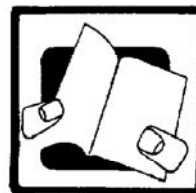
Michal Cvingráf (nar. 1976) z farnosti Běhařovice,

Mgr. Bc. Pavel Kuchyňa (nar. 1976) z farnosti Velké Meziříčí,

Vojtěch Loub (nar. 1986) z farnosti Brno-Židenice,

Mgr. Jiří Polach (nar. 1978) z farnosti Břeclav-Poštorná

Mgr. Petr Václavěk (nar. 1969) z farnosti Jinošov.

Z farní knihovny

Otče náš, jenž jsi na zemi – José Tolentino Mendonca

Známý myslitel stojí ve své knize před náročnou výzvou – chce věřícím i nevěřícím přiblížit slova modlitby Otče náš, modlitby navýsost křesťanské, kterou Tertulián označil za “shrnutí celého evangelia”. Jeho rozhodnutí oslovit také nevěřící není nějakým ústupkem vůči světu – vyvěrá totiž z přesvědčení, které je výsledkem zralé víry: že Ježíš je “pánem lidstva”, že každý člověk je Božím obrazem a že vše, co je lidské,

zároveň souvisí s Bohem. Tato otevřenost i vůči těm, kteří nevěří, věřit nemohou nebo neumí, dává sevřený a prostý ráz perspektivě, z níž autor pohlíží na život a křesťanskou víru.

Podle autora modlitba Otče náš vystihuje lidství každého člověka do té míry, že se v ní každý může najít. Všichni lidé jsou bytostmi touhy, cítí potřebu chleba i odpuštění, bojují se zlem a žijí na zemi, která už díky Vtělení není místem oddělujícím lidi od Boha, ale naopak jediným místem, které setkání člověka s Bohem umožňuje.

Bůh a peníze – dialog mnicha s manažerem – Anselm Grün, Jochen Zeit

Benediktinský mnich a špičkový manažer diskutují o tématech dnešního světa, která se týkají nás všech: úspěch a odpovědnost, ekonomika a blahobyt, kultura a hodnoty – zkrátka Bůh, peníze a svědomí. Sešly se tu dvě mimořádné vůdčí osobnosti ze světů tak odlišných, jako jsou klášterní klauzura a top management nadnárodní firmy. Něco však mají společného. Anselm Grün je sice především mnich a teolog, ale v opatství Münsterschwarzach má na starosti ekonomický chod rozsáhlého kláštera a řídí stovky jeho zaměstnanců. Jochen Zeitz byl 19 let vrcholným manažerem sportovní a lifestyle firmy Puma, který v posledních letech přesouvá svůj zájem na životní prostředí a principy trvale udržitelného rozvoje. Jejich názory a postoje nejsou jen prezentací osobních pohledů a zkušeností, ale burcují nás k tomu, abychom pomohli vytvářet svět, kde nevládné jen zákon džungle.

Z matriky:

V měsíci květnu přijaly svátost manželství:

Roman Venkrbec a Eliška Slavičková

V měsíci květnu nás předešli na věčnost:

Marie Doležalová

Stanislav Kadlec

Josef Muranský

Oznámení:

Po koncertu v Lannerově domě 18.4. 2013 – “ Santini v akci“ nám zůstaly 2 porcelánové tácy. Vy co jste připravovali pohoštění, zamyslete se zda nejsou Vaše.

Jsou k vyzvednutí u Jany Křížkové telefon: 776278508

Uzávěrka příštího čísla je v pátek 21. 6. 2013

*Neprodejně, pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč - www.farnost-telc.cz
Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@o2active.cz*